

však místní četnická stanice, jak rozsudek zjišťuje, od Dr. S-a zvěděla, že jde správně o zpronevěru, nevědouc jen »o jakou zpronevěru snad jde«, což znamená patrně tolik, že tehdy nebyla jen ještě známa výše zpronevěřených peněz, což nepadá na váhu. Věděly tudíž i místní četnická stanice, i policejní ředitelství v Praze již před smírem o tom, že obžalovaný jest důvodně podezříván ze zpronevěry v úřadě. Na této skutečnosti, která vylučuje přiznání trestnosti rušící účinné lítosti, nemůže již nic změnit okolnost, že ředitelství pošt a telegrafů dodatečně, asi následkem mezi tím uzavřeného smíru, udání odvolalo a na trestním stíhání obžalovaného dále netrvalo. Neodůvodněnou zmatečnou stížností obžalovaného Jana P-a jest tedy zavrhnouti.

Zmatečnou stížností obžalovaného Alberta K-a dovolává se číselně zmatků podle čís. 9 a) a 10. Odvolav se na obsah písemné zmatečnou stížnosti, uplatňoval obhájce tohoto obžalovaného při zrušovacím líčení z hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. hlavně, že to, co jest v důvodech napadeného rozsudku o zlém úmyslu zjištěno, nenaplnuje skutkovou podstatu zločinu podvodu, poněvadž rozsudek zjišťuje, že činění obžalovaných směřovalo jen k zakrytí manka, které tu již bylo, tedy k zakrytí škody již způsobené. V tomto směru nelze stížnosti upřít oprávnění. Takové činění by skutečně zakládalo jen skutkovou podstatu přestupku podle § 320 f) tr. zák. (viz sb. n. s. č. 3123). Avšak přes to nelze nejvyššímu soudu uznati hned ve věci samé, zrušiti výrok o zločinu podvodu a odsouditi stěžovatele ihned pro přestupek podle § 320 písm. f) tr. zák., ano se v obžalobě i v rozsudku (ve výroku rozsudečném) mluví o zamýšlené a skutečně způsobené škodě 6.000 Kč. V čem tato škoda záležela, zda snad nebyla způsobena před tím nějakou zpronevěrou, rozsudek v důvodech nevysvětluje. Bylo proto rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu nalézacímu, na němž bude, by při příštím přelíčení řádně zjistil a odůvodnil, jak a zda měla býti jednáním obžalovaných způsobena a skutečně byla způsobena nějaká hmotná škoda, a zda jednání obžalovaného Alberta K-a nezakládá snad zločin zpronevěry a přestupek podle § 320 písm. f) tr. zák., jenž měl sloužiti k zakrytí této trestné činnosti. Kdyby rozsudek dospěl k tomuto nazírání, upozorňuje se na ustanovení § 290 odst. druhý tr. ř. (sb. n. s. č. 3310). Ježto tytéž důvody jsou i na prospěch obžalovaného Jana P-a, pokud jde o jeho odsouzení pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 písm. d) tr. zák., tento však zmatečnou stížností v tomto směru nepodal, jest podle § 290 tr. ř. z moci úřední postupovati tak, jako kdyby byl onen zmatek uplatňován i tímto obžalovaným.

Čís. 3928.

I když se ustanovení § 3 min. nař. čís. 116/1908 ř. zák. nevztahuje na živnosti stavební, jde o zavinění podle § 335 tr. zák., nedal-li stavitel hluboký příkop, vykopaný v sypké půdě, se širokými, nevypaženými stěnami opatřiti širokým dnem.

(Rozh. ze dne 3. září 1930, Zm II 300/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 19. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost namítá s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř., že se ministerské nařízení z 29. května 1908 čís. 116 ř. zák., o jehož § 3 jest opřena povinnost, ukládaná obžalovanému znalcem a soudem, že měl dbáti toho, by příkop, an nebyl vyztužen, měl na dně šířku nejméně jednoho metru, nevztahuje na živnosti stavební, obsahujíc zvláštní předpisy jen pro živnostenské provozování kamenných lomů, hlinišť, pískových jam a jam štěrkových, a že obžalovaný nebyl proto ani povinen znáti obsah oněch předpisů, takže prý nelze u něho shledávati zavinění ve smyslu § 335 tr. zák., když předpisů těch nedodržel. Stížnosti lze přisvědčiti v tom, že se ministerské nařízení čís. 116/1908 ř. zák. na živnosti stavební přímo nevztahuje. Leč na tom nesejde. Stížnost přehlíží, že vina obžalovaného nespočívá v tom, že se nezachoval podle předpisů § 3 min. nař. z 29. května 1908, čís. 116 ř. zák., nýbrž v tom, že příkop 1-60 m hluboký, vykopaný ve velmi sypké půdě, se stěnami šikmými, nevypaženými, opatřil dnem jen 40 cm širokým při šířce okraje 1-40 m, ač mohl seznati, že se tím může způsobiti nebezpečnoství § 335 tr. zák. Že to obžalovaný skutečně mohl postřici, má soud za zjištěno nejen se zřetelem na předpis § 3 min. nař. 116/1908 ř. zák., nýbrž i na základě toho, že obžalovaný a jeho spoluobžalovaný (již právoplatně odsouzený) polír S. jsou již dlouho činní ve stavební živnosti, a že S. sám doznal, že kladení rour v onom příkopu považoval za nebezpečné.

Čís. 3929.

Úmysl usmrtiti (§ 134 tr. zák.) nevyžaduje dobře rozvážný záměr a chladnou úvahu; může býti pojat i v okamžitém vzplanutí pudů (v rozčilení, v afektu).

Předmětem výtek podle čís. 8 § 344 tr. ř. může býti jen právní poučení, nikoliv resumé předsedy.

Nespadá sem výtka, že předseda vycházel v přednesu z předpokladu, že obžalovaný jednal v úmyslu usmrtiti.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, Zm I 463/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Chebu ze dne 12. dubna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák.